

De koplampen van de politieauto's in mijn achteruitkijkspiegel zijn de afgrijselijkste aanblik van de wereld. Slechts vijftien kilometer buiten Shady Grove racet de politie tussen het verkeer door achter me aan, met loeiende sirenes en zwaailichten die mijn natgerogende auto vanbinnen schilderen met angstaanjagende kleuren. Er is geen plaats om te stoppen; het verkeer voor me staat muurvast en in de berm naast me bevinden zich sloten.

Mijn hart bonkt als een bezetene en het zweet breekt me uit.

Maar ik voel ook iets van opluchting. Straks is het allemaal voorbij; dat vluchten en verbergen, me steeds voordoen als iemand anders, dat los zijn van het echte leven, omdat relaties zo pijnlijk kunnen zijn als je die van je af moet trekken als hars. Maar die opluchting wordt gauw verjaagd door de werkelijkheid. Het is mijn leven dat voorbij zal zijn, zodra ze me overleveren aan mijn beul. En dan zullen ze met mijn familie beginnen.

Ik kijk mezelf aan in de achteruitkijkspiegel. Ze zullen me

meteen herkennen aan mijn verwondingen. Mijn kaak is gekneusd en gezwollen, mijn hand bloedt. Onder mijn gescheurde spijkerbroek voelen mijn benen beurs en bloederig. Het zal ze niets kunnen schelen dat ik vanavond heb gevochten voor mijn leven en voor dat van een ander. Het zal niet belangrijk zijn wat voor goeds ik heb gedaan, want het toneel van de moord op mijn beste vriend was overdekt met mijn DNA. Ze denken dat ik een koelbloedige moordenares ben. Ze zullen zeggen dat ik het verdiend heb, wat er ook gebeurt.

Terwijl de politiewagens door het verkeer zigzaggen en achter me oprukken, rijd ik het parkeerterrein van een bioscoop op, terwijl ik weet dat ze achter me aan zullen scheuren en me met getrokken wapens omsingelen.

Maar ze blijven op de doorgaande weg en rijden hard het parkeerterrein voorbij. Met ingehouden adem draai ik me om en kijk verbijsterd door de natte achterrauit. Een paar honderd meter verderop bereiken ze hun bestemming. Een ongeluk waar twee auto's bij betrokken zijn. Het team politiewagens zet het gebied rond het ongeluk af en houdt het verkeer tegen.

Ik laat mijn adem ontsnappen en word overmand door tranen. Dus het is niet voorbij. Het gaat door. Ik zal blijven vluchten.

Ik veeg mijn ogen af met mijn natte mouw en herpak me genoeg om mijn auto om te rijden naar de donkere kant van de bioscoop. Ik pak mijn tas en de reistas die ik een paar dagen geleden achter mijn stoel heb gezet. Uit mijn tas vis ik een camouflagestift en een lippenstift. Ik wilde dat ik oogschaduw en foundation had, maar die liggen in de flat waar ik nooit meer naar terug kan.

Ik knip mijn spiegellichtje aan en smeer concealer op mijn

gekneusde wang en vlak boven mijn lip. Met lippenstift kleur ik mijn jukbeenderen om ze er normaler uit te laten zien.

Het is niet perfect, maar het is tenminste niet onmiddellijk te zien dat ik vanavond in elkaar geslagen ben. Ik rits mijn reistas open en haal mijn honkbalpetje zonder opdruk eruit. Ik bind mijn haar in een paardenstaart en trek die door de achterkant van de pet.

In het asbakje van mijn auto vind ik een vijlje dat ik hopelijk kan gebruiken als schroevendraaier. Ik stap uit en loop terug naar het parkeerterrein aan de voorkant. Het is laat en de laatste film is afgelopen, maar verspreid staat nog een handvol auto's. Een roestige Buick met twee platte banden is het dichtste bij, dus ik kniel erachter neer – ik raak doorweekt in de regen – en schroef het nummerbord eraf.

Dan haast ik me terug naar mijn auto en draai het mijne los. Straks zullen ze de zoektocht naar mijn Kia uitbreiden. Ik zal hem ergens kwijt moeten zien te raken, maar totdat ik ver genoeg de stad uit ben moet het maar even zo.

Ik vind een zijstraat en rijd die in, weg van het verkeer en het ongeluk. Ik volg de achterafwegen en probeer in westelijke richting te rijden. Na een uur of zo verwacht ik niet meer ieder ogenblik sirenes te horen. Ik weet niet waar ik ben, maar als je geen bestemming hebt, dan maakt het niet uit als je verdwaalt.

Uren later passeer ik de grens met Mississippi en laat Alabama en Georgia achter me. Straks moet ik van die auto af zien te komen.

Mijn kaak doet pijn, net als mijn knie en mijn bloederige

scheen, en de vermoeidheid trekt aan me als elastische boeien. Ik moet ergens naartoe om me op te frissen.

Een uurtje later rijd ik een vervallen stadje binnen, waar mannen rondhangen op de hoeken van de straten. Ik neem een andere straat, maar het ziet er niet veiliger uit. Verderop is een hotel dat met moeite één ster zou krijgen, maar daar zullen ze waarschijnlijk contant geld aannemen en niet naar mijn rijbewijs vragen.

Het kantoortje, achter een smerig raam, staat blauw van de rook. Ik word begroet door een man met piercings in zijn lip.

‘Ik heb een kamer nodig,’ zeg ik. ‘Ik betaal contant.’

Zijn haar hangt vettig over zijn slaperige ogen. Hij vraagt verder niets, neemt alleen mijn geld aan en geeft me een kamersleutel.

‘Zijn de lakens schoon?’ vraag ik.

Zijn ogen komen bliksemend tot leven. ‘Ik heb ze vanochtend verschoond,’ zegt hij beledigd.

Ik wil vragen hoeveel keer de kamer sindsdien per uur is verhuurd, maar ik zucht en neem de sleutel mee naar de kamer die hij me heeft gegeven. Het is tenminste de laatste kamer aan het eind van de gang, zodat ik aan één kant niemand naast me heb. Misschien is de kamer aan de andere kant leeg. Mijn auto staat aan de andere kant van het parkeerterrein en daar zal ik hem achterlaten.

Het stinkt in de kamer naar sigaretten en tal van smerigheden die ik niet kan benoemen. Ik ga naar binnen en trek de dunne sprei naar achteren. De lakens zijn gekreukt, maar ze lijken inderdaad schoon. Ik ga met mijn kleren aan in bed liggen en probeer niet te denken aan bedwantsen of muisen... of een arrestatieteam met geweren.

Ik vind de afstandsbediening – hij is plakkerig – en zet de

tv aan. Er zijn niet veel zenders beschikbaar, dus ik zet een nieuwszender op en kijk een uurtje om te zien of het landelijke nieuws iets over mij heeft opgepikt. Ik zie niets. Misschien haalt het alleen het nieuws in Shady Grove.

Voortvluchtige redt ontvoerd meisje – die sensationele kop zou Brent hebben gemaakt, om het door AP en Reuters op te laten pikken. Daarmee wordt een verhaal aangekondigd dat niemand kan weerstaan.

Ik ben benieuwd of de politie van Shreveport Dylan verantwoordelijk zal houden voor mijn ontsnapping. Hij was aangenomen om mij te vinden. Waarom zou hij me zomaar hebben laten gaan?

Er is geen andere verklaring voor dan God, Die ik in de afgelopen dagen meer dan eens heb aangeropen. Ik ken Hem nauwelijks, maar ik denk dat Hij mij moet kennen. Terwijl ik mijn ogen sluit, fluister ik: 'Dank U wel,' voordat ik in slaap val.

2

DYLAN

Ik wil best toegeven dat Casey Cox de dapperste persoon is die ik ooit heb ontmoet, en ik heb kerels gekend die zich op een granaat gooiden om hun broeders te beschermen. Maar dat kan ik niet zeggen tegen Gordon Keegan en Sy Rollins, de rechercheurs die Casey op de korrel hebben. Voor hen is ze een tikkende tijdbom die gedemonteerd moet worden voordat ze hun illegale luxeleventje naar de filistijnen helpt.

Rechercheur Keegan zit naast me op de passagiersstoel als ik hem terugrijd naar zijn vliegtuig – dat hij waarschijnlijk met bloedgeld heeft gekocht – en in de auto is de spanning te snijden. ‘Niet te geloven dat je haar hebt laten ontsnappen,’ zegt hij.

Mijn kaak doet pijn, zo hard bijt ik mijn kiezen op elkaar. ‘Ik werd afgeleid door dat gillende meisje dat Cox probeerde te redden en de gewelddadige man die haar en haar baby probeerde te doden. Ik moest een keuze maken. Ik heb eerst de gevaarlijkste situatie aangepakt.’

‘Maar je wist dat het Casey was.’ Hij had zijn lippen op

elkaar geperst en sprak kortaf. ‘Het was niet het een of het ander. Je had het meisje en de baby naar buiten kunnen halen en toch Casey arresteren.’

‘In het vuur van de strijd gaat het niet altijd zoals het moet gaan.’

Hij kijkt me met een dodelijke blik aan. ‘Schei toch uit met die onzin. Ik heb in Desert Storm gevochten, maar ik zat in de frontlinie, niet verstopt achter een badge.’

Hij weet niets van wat ik als misdaadonderzoeker in het leger heb gedaan, dus ik geef geen antwoord.

‘Toen vertroetelden we onze soldaten niet met een opgeblazen excuus omdat ze hun leven op het spel zetten. Als onze jongens thuiskwamen, moesten ze aan het werk en iets van zichzelf maken.’

Echt waar? denk ik. Kreeg niemand PTSS in Desert Storm, of Vietnam? In Korea? In de wereldoorlogen? Is het allemaal begonnen met de oorlog tegen terreur?

Keegan is een nog grotere stommeling dan ik dacht. Ik ben benieuwd wat voor smoes hij gebruikt om zijn eigen afpersing en moord te rechtvaardigen. Gaat hij die verdediging voeren, als ik hem eindelijk voor het gerecht heb gesleept voor al zijn misdaden?

‘Ik vind haar wel,’ zeg ik. ‘Wees maar niet bang. Ik heb haar hier toch ook opgespoord? Ik begin haar patronen en gedachtenproces te begrijpen. Iedere minuut die ik met u doorbreng, zit ik niet achter haar aan.’

Ik kom bij het kleine vliegveld en rijd het parkeerterrein voor het gebouw op. Keegan schudt zijn hoofd. ‘Rijd maar door naar de startbaan. Ik zal je laten zien waar ik in vlieg.’ Als ik om het gebouw heen naar de betonweg rijd, pakt hij zijn reistas van de achterbank.

‘Eigen vliegtuig?’ vraag ik hem, terwijl ik kijk naar de stuk of twintig vliegtuigen die op een rij staan.

Hij aarzelt een halve seconde en ik realiseer me dat hij daarin de waarheid spreekt. Wat volgt, is gewoonlijk een leugen. ‘Van een maat. Ik mag het af en toe van hem lenen.’

Ik heb veel piloten gekend, en zij die een eigen vliegtuig hebben, lenen het niet uit alsof het een elektrische grasmaaier is. De verzekering kost een smak geld en geldt niet voor incidentele vliegers, en extra vliegreizen resulteren in hogere onderhoudskosten. Maar ik spreek hem er niet op aan.

‘Heb je er weleens aan gedacht om te leren vliegen, Dylan?’

‘Ik heb les gehad toen ik studeerde,’ zeg ik. ‘Ik heb mijn brevet gehaald, maar ik heb in jaren niet meer gevlogen.’

Hij kijkt teleurgesteld. Ik heb zin om te zeggen dat hij het niet zo zwaar moet opvatten, maar ik houd mijn mond terwijl hij de weg wijst naar zijn Cessna 182.

Terwijl hij zijn spullen in de laadruimte van het eenmotorige vliegtuigje stopt, schrijf ik zijn staartnummer op. Hij komt terug naar de auto en buigt zich naar binnen. ‘En wat ga je nu doen?’

‘Achter haar aan. Blijven zoeken.’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Kom maar naar huis. Ik weet niet of we je op de zaak houden. Bovendien hebben we nu de aandacht van alle politiebureaus in een gebied van vijf staten. Het landelijke nieuws zal er bovenop springen, zodat ze waarschijnlijk overal waar ze gaat herkenbaar is. We hebben je niet nodig.’

Ik neem niet de moeite om hem te vertellen dat Casey niet stom is, dat ze haar identiteit weer zal veranderen. Dat heeft ze waarschijnlijk al gedaan. ‘Ik werk niet voor u,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Ik werk voor de familie Pace.’ De ouders van Brent, die me als privédetective in dienst hebben

genomen om het meisje te vinden dat volgens hen hun zoon heeft vermoord, zullen net zomin als Keegan blij zijn dat ik haar heb laten weggemen. Maar als iemand me gaat ontslaan, zullen zij het moeten zijn.

‘Dat zien we nog wel. Kom naar huis. Tijd om te hergroeperen en te revalueren.’

Ik knik. Als ik in Shreveport met hem ga vergaderen, heeft Casey in elk geval kostbare tijd om haar voorsprong te vergroten. ‘Goed. Ik ga nu meteen op weg naar huis. Wilt u me morgen spreken?’

‘Ja. Kom om één uur naar het bureau. Dan heb ik tijd om met de chef en de familie Pace te praten om te kijken hoe de zaak ervoor staat.’

Dan heb ik ook tijd om met ze te praten. We geven elkaar een hand, want als ik dat niet doe, weet hij dat ik hem in de gaten heb. Als ik mijn auto draai, begint hij met zijn checklist voor de vlucht naar huis.

Ik zal het grootste deel van de nacht in de auto zitten en terug naar huis rijden. Maar onder het rijden bid ik voor Casey, dat ze tijd krijgt om zich goed te verbergen voordat Keegan achter haar aan gaat.

Het is al in de kleine uurtjes als ik thuiskom en het ruikt muf in mijn flat. De vieze lucht die me meteen opviel toen ik hier in-
trok is er weer. Ik denk dat je reukzin scherper wordt als je een paar dagen weg bent geweest en gevoeliger is als je terugkomt.

Ik kijk in de koelkast en de afvalvernietiger in de gootsteen om te zien of er niets ligt te rotten. Ik spuit een scheut afwas-
middel in het putje en laat de vernietiger een minuut draaien.

De stank verdwijnt, maar de geur van vorige huurders gaat niet weg. Ik denk dat mijn hersenen die over een dag of zo wel weer zullen filteren.

Ik open de deuren naar mijn kleine balkonnetje en stap naar de roestige balustrade. Als ik me eroverheen buig, kan ik het parkeerterrein zien, waar een jong stel ruziemaakt door een autoraampje. Zij dreigt weg te gaan en hij schreeuwt tegen haar. Als ze weggrijdt, kijkt hij haar vloekend na. Dan stormt hij een flat op de begane grond binnen en gooit de deur dicht.

Het is weer stil.

Ik laat me zakken in de tuinstoel die stuifmeel aantrekt en leg mijn voeten op de plastic bak die ik ondersteboven heb neergezet om als poef te gebruiken. De oude vertrouwde angst dreigt me te verstikken. Mijn psycholoog noemt dat neerslachtigheid en wil het diepgaand onderzoeken.

Ik heb haar verteld hoe teleurgesteld ik ben in mezelf, dat ik me lui en nutteloos voel sinds ik terug ben op Amerikaanse grond, dat ik geen doel heb. Grappig, door de jacht op Casey was ik dat helemaal vergeten. Ik had wel een doel. Ik deed mijn best om de vermoedelijke moordenaar van mijn jeugd-vriend te vinden.

Nu heb ik een ander doel.

Ik zet mijn voeten op de grond en plant mijn ellebogen op mijn knieën. Waarom wordt mijn angst groter bij de gedachte aan het bewaren van dat geheim? Ik moet verbergen wat ik weet tot ik er een zaak van kan maken die niet genegeerd of onder het tapijt geveegd kan worden. Ik vind het vervelend om te liegen tegen de familie Pace; zij hebben al genoeg meegemaakt. Ze vertrouwen me dat ik de moordenaar van hun zoon voor het gerecht sleep, niet alleen als privédetective maar ook als oude vriend van de familie.

Dat zal ik doen. Alleen is degene die ze willen dat ik zoek zijn moordenaar niet.

Ik vind het ook beroerd wat dit betekent voor de politie van Shreveport, waar ik in de toekomst hoop te gaan werken. Ik heb altijd bewondering en respect gehad voor politiemensen. Er zitten goede mensen bij de wetshandhaving, die veel betekend hebben in mijn leven. Er zijn mannen en vrouwen die op schoten, gegil en explosies afrennen als verder iedereen wegrent. De corrupte lui maken het zwaar voor degenen die moedig en integer zijn.

Ik wil het moreel van de politiemensen in Shreveport niet laten zakken of ze slecht afschilderen. Ik wil het chirurgisch aanpakken, de mannen uitschakelen die het verdienen om de gevangenis in te draaien, degenen die de politie een slechte naam geven, degenen die gevaarlijk zijn. Ik wil dat het korps daarvan verschoond wordt en ze ten voorbeeld stellen voor anderen die hun politiepenning gebruiken om te terroriseren en af te persen. En ik wil dat ze boeten voor elke steekwond van Brent, iedere leugen die ze hebben opgevoerd om de moord op hem af te dekken, elk moment dat voorbijgaat terwijl ze de hoofdrol spelen in hun eigen fictie.

Maar wie ben ik om dat voor elkaar te krijgen? Ik ben een beschadigd mens. Ik kan tegenwoordig niet eens helemaal op mijn hersenen vertrouwen.

Toch mag ik nu niet terugkrabbelen. Caseys leven hangt ervan af.

Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik haar ogen, toen we tegenover elkaar stonden onder een straatlantaarn. Ze waren kilometers diep, vol woorden die ze niet uitsprak, woorden die ik dolgraag had willen horen. Ik had haar verwondingen willen verzorgen, in haar knappe gezicht staren, en me koesteren in

de vrede die over me neerdaalde door alleen maar dicht bij haar te zijn. Ik denk aan de e-mail die ze me schreef vanaf een account dat ze speciaal voor dat doel had aangemaakt, aan een inbox die ik om dezelfde reden had geopend.

Er is kwaad in deze wereld. Ik heb het van dichtbij gezien. Voor de rest van mijn leven ondergedoken blijven zitten, is een aanvaardbare prijs voor het uit de weg gaan van dat kwaad. Als het maar niet overal was.

En toen legde ze me een uitdaging voor.

Heb je de moed om achter het kwaad dat me kwelt aan te gaan, ook als dat betekent dat het werk waarvoor je aangenomen bent een verlenging is van dat kwaad?

Hier zijn de namen. Keegan, Sy Rollins, zeker weten. Stel geen vertrouwen in hun vrienden of in Keegans zoon. Keegan en Rollins zijn niet alleen smeerlappen, ze zijn ook wreed. Het kwaad zit in de afdeling zware criminaliteit en doet uitspraken over mensen zoals ik.

Ik loop mijn flat weer in en haal mijn computer uit mijn tas. Ik open hem en ga naar die inbox om te kijken of ze weer contact heeft opgenomen. Er zijn geen nieuwe berichten, dus ik lees de oude berichten over.

Het doet me pijn dat Casey geen God heeft tot wie ze zich kan wenden. Dat wens ik voor haar. Eenzaamheid is een te verpletterende last om alleen te dragen. Jezus heeft nooit beloofd de lasten van Zijn gelovigen weg te nemen, maar Hij heeft wel beloofd ze te helpen dragen.

Ik ga op de bank liggen, staar omhoog naar de gevlekte

plafondtegels en bid voor haar. Ze hoeft geen volgeling te zijn om God te vragen over haar te waken. Onder het bidden voel ik Zijn liefde voor haar. Hij ziet in haar wat ik zie.

Ik ben benieuwd of ze nog aan het rijden is. Ik hoop dat ze de auto inmiddels heeft laten staan voordat Keegans mensen haar aanhouden. Misschien heeft ze een veilige plek gevonden om te slapen. Ik hoop dat ze nog geld genoeg heeft om zich te redden.

Ik weet dat ik haar weer zal vinden, en hopelijk kan ik haar dan overhalen om terug te komen en haar aanklagers het hoofd te bieden.